

lere, som have haft Ordet. Thi *mig* forekommer dette Lovforslag — og det samme mener jeg om den nugældende Lov — langt fra at være heldigt. Paa en Maade vil jeg nødig udtale mig, for jeg vil ikke have, at det skal have Udseende af, at jeg stiller mig i Opposition til Regeringen, naar den viser en saa udpræget Konservatisme som ved denne Lejlighed. Men jeg kan virkelig ikke være enig med den høje Regering og de ærede foregaaende Talere om dette Lovforslag, og jeg tror for Resten heller ikke, at det kan gøre noget, for jeg kan ikke tænke mig, at der kan gaa Politik i en Sag som denne. Man skal dog ikke være sikker derpaa, for det er utroligt, hvad der kan gaa Politik i. Jeg skal i alt Fald være aldeles saglig i mine Bemærkninger.

Det foreliggende Lovforslag er jo næsten aldeles enslydende med den nugældende Lov, og *den* har altid forekommet mig særdeles uheldig. Det er en Lov, om hvilken man kan sige, at den hverken er det ene eller det andet. Hvis det virkelig var en Ulykke for Danmark, at man kørte med Automobile her i Landet, saa kunde jeg forstaa, om der fra Regeringen fremkom et Forbud imod i Kongens Riger og Lande overhovedet at køre med det Instrument, som man kalder et Automobil. Men dette Lovforslag indeholder jo ikke et Forbud, det indeholder kun en Mængde hemmende Bestemmelser overfor Automobilkørsel. Og dette er meget værre, for det gør i Virkeligheden ingen Nytte. Enten der paa en Egn er eet eller tyve Automobile, saa er det lige godt til at skræmme Hestene med. De hemmende Bestemmelser, vi have, have blandt andet medført, at det er blevet umuligt at gennemføre, hvad mange have ønsket: en bedre Postbefordring og Deligencekørsel. Jeg beklager dette saa meget mere, som der for Øjeblikket er et Automobilselskab, som bliver ledet med megen Energi, og som gerne vilde paatage sig disse Kørsler og derfor gerne vilde have en Forandring i de gældende Bestemmelser, saa Folk i Fremtiden kunde køre ordentligt, i Stedet for saa daarligt, som de nu køre. Men det er umuligt for det nævnte Selskab at gøre dette, saa længe det ikke har Tilladelse til at køre om Natten. Noget lignende gør sig gældende overfor private. De gældende Bestemmelser gøre det mere eller mindre til et Monopol for temmelig velstaaende Folk at køre med Automobil. For naar Folk nu ville have den For-

nøjelse, saa nytter det ikke, at de anskaffe sig et Automobil, de maa ogsaa have et Hestekøretøj, og de maa ligeledes have baade en Automobilstald og en Hestestald, thi de kunne jo kun køre med Automobil om Dagen og paa Landevejene og maa altsaa have Heste til at køre med om Natten og paa Bivejene. Dette er en stor Vanskelighed, som i alt Fald aldeles vil forhindre Smaafolk, som maaske ellers kunde faa et billigt og godt Automobil, fra at benytte dette Befordringsmiddel. I sin Tid havde vi en Regering, som ogsaa var ret konservativ, men den Regering tog helt anderledes paa Sagerne. Thi den Gang Cyklerne kom op og kom paa Mode, tror jeg, at der blev ivret i lige saa høje Toner imod dem som nu imod Automobile. Man hørte den Gang kun Tale om disse Uhyrer, som skræmmede Hestene og væltede Vognene ned i Grøften osv. Det var de stærkeste Ord, der den Gang bleve brugte mod Cyklen. Man sagde, at den ikke var andet end en unyttig Genstand, som enkelte unge Sportsmænd og Drivere morede sig med, der var ikke Tale om, at Cyklen kunde blive almindelig brugt her i Danmark. Regeringen tog, som sagt, Sagen paa en anden Maade. Den traf nogle Bestemmelser, der sagde: Cyklisterne skulle holde stille, naar de kunne skræmme Hestene — jeg husker ikke nøjere Bestemmelserne —, men ellers sagde man: kør væk! Og Cyklen har ingen Skade gjort, tværtimod er Forholdet det, at en utrolig Mængde Mennesker, som ellers maatte vandre paa deres Fod, nu benytter Cyklen. Man ser jo i Hundredvis af unge Piger og Mænd køre til Skoven paa Cykle, de maatte ellers blive hjemme; nu staar næsten hele Verden dem aaben. Tyskerne bruge et Ord, som slet ikke er daarligt: Bange machen gilt nicht! Jeg tror, man kunde sige det samme ved denne Lejlighed. I det hele taget er det urimeligt, at man taler saa meget om, hvad den og den er bange for. Den Frygt, mange Folk have for forskellige Ting, gaar tidt overordentlig hurtigt over. Jeg skal minde om, at i min Ungdom vare Folk forfærdelig bange for Spøgelse; for Tiden er der ingen, der er bange for dem mere. Paa Holbergs Tid vare Folk meget bange for Julebukke og Varulve; nu tror jeg ikke, der i Danmark findes nogen Arv, der er bange for Julebukke. Jeg skal endelig minde — det passer nogenlunde til den nuværende Situation — om Heksebrændingerne i gammel Tid.